

กฎ ต้องห้าม

ห้ามทำร้าย
ผู้บริสุทธิ์

ห้ามใช้อาวุธ
เคมี

ห้ามโจมตี
โดยไม่จำเป็น

ห้ามโจมตี
โรงพยาบาล

ห้ามทำร้ายผู้ที่
ยอมจำนน

ห้ามทำลาย
สิ่งแวดล้อม

ไว้สั้ม

สารบัญ

บทนำ ปฐมบท ทำไมตอนฆ่ากันถึงต้องมีกฎ	5
บทที่ 1 คนมือเปล่า ห้ามเตะ	7
บทที่ 2 โรงเรียนคือเขตอภัยทาน ประเทศแบบไหนกันที่เด็กๆ คุ้นเคยกับเสียงไซเรนมากกว่าเสียงฮอดโรงเรียน	14
บทที่ 3 หมอและพยาบาลยังไม่ได้อ	22
บทที่ 4 ยกธงขาวแปลว่าจบ	30
บทที่ 5 อาวุธล่องหน พิชและเชื้อโรค	38
บทที่ 6 ปุ่มนิวเคลียร์... มีไว้ขู่ ห้ามกด	46
บทที่ 7 อย่าลบประวัติศาสตร์	54
บทที่ 8 ห้ามใช้ความหิวเป็นอาวุธ	62
บทที่ 9 ร่างกายผู้หญิงไม่ใช่ของรางวัล	69
บทที่ 10 กับระเบิด ฆาตกรที่ไม่มีวันหลับ	76
บทที่ 11 อย่าแก๊งตาย อย่าแก๊งยอมแพ้	83
บทที่ 12 นักข่าวคือกระบอกเสียง ห้ามปิดปาก	91
บทที่ 13 ธรรมชาติไม่ใช่เครื่องสังเวย	98
บทที่ 14 ทหารไม่ใช่โจรปล้นบ้าน	106
บทที่ 15 อย่าใส่อาวุธในมือเด็ก	113
บทที่ 16 เปิดทางให้ความช่วยเหลือ	121
บทที่ 17 ให้เกียรติคนตาย	129
บทที่ 18 อย่าเล่นใหญ่เกินเบอร์	136
บทที่ 19 ทหารรับจ้าง นักรบไร้สังกัด	144

ไอ้ส้ม

เกี่ยวกับผู้เขียน : แมวส้มตัวหนึ่ง

ผลงาน

: ค้นจากชื่อ 'ไอ้ส้ม' ได้ใน
Online Book Store ที่ต่างๆ

ช่องทางติดต่อ : 9bearkung@gmail.com

ปฐมบท ทำไมตอนฆ่ากันถึงต้องมี กฎ

*ในเมื่อเป้าหมายของสงครามคือการทำลายล้าง ทำไมเราถึงยังต้องมี
มีมารยาทในการพรากชีวิตผู้อื่น*

ลองจินตนาการถึงสนามรบที่เต็มไปด้วยซากปรักหักพังและกลิ่นคาวเลือด เมื่อมนุษย์จับอาวุธทำห้ำหั่นกัน สัญชาตญาณดิบมักจะเข้าครอบงำ แต่ถึงอย่างนั้น ท่ามกลางความโหดร้ายและไฟสงครามที่แผดเผา โลกใบนีกลับมีสิ่งที่เรียกว่า "กฎแห่งการทำสงคราม" ซ่อนอยู่ มันเป็นเรื่องตลกร้ายที่เราพยายามสร้างกติกาให้กับการทำพิน ทำให้เราถึงไม่ฆ่ากันให้จบๆ ไป ทำไมต้องห้ามใช้อาวุธบางชนิด หรือทำไมต้องไว้ชีวิตเชลยศึก กฎเหล่านี้มีไว้เพื่อปกป้องความเป็นมนุษย์ที่หลงเหลืออยู่ หรือแค่มีไว้ให้เรารู้สึกผิดน้อยลงเมื่อต้องเหนียวไกวปืนกันแน่

สงครามคือความย้อนแย้งที่น่าตลกร้ายที่สุดของมนุษยชาติ ในยามปกติ การพรากชีวิตใครสักคนคืออาชญากรรมร้ายแรงที่ต้องชดใช้ด้วยอิสรภาพ หรือแม้แต่ชีวิต แต่เมื่อเสียงไซเรนเตือนภัยดังขึ้นและธงรบถูกชักขึ้นสู่ยอดเสา การฆ่ากลับกลายเป็นหน้าที่ เป็นความกล้าหาญ และเป็นสิ่งที่น่ายกย่อง

แต่ถึงอย่างนั้น ท่ามกลางกลิ่นควันปืนและคาวเลือด เส้นบางๆ เส้นหนึ่ง ยังคงถูกขีดเอาไว้เพื่อแยก "ทหารอาชีพ" ออกจาก "ฆาตกร" ทหารไม่ได้มีหน้าที่ฆ่าทุกคนที่ขวางหน้า พวกเขาจับอาวุธเพื่อปกป้องสิ่งที่อยู่ข้างหลัง ไม่ใช่เพื่อทำลายล้างทุกสิ่งให้อันตรธานหายไป หากไม่มีเส้นแบ่งนี้ สงคราม ก็คงไม่ต่างอะไรจากการสังหารหมู่ที่ไร้มนุษยธรรม

ด้วยเหตุนี้เอง มนุษย์จึงพยายามสร้างกรอบกติกาบางอย่างขึ้นมาควบคุมความบ้าคลั่งของตัวเอง แม้จะฟังดูแปลกประหลาดที่คนเราต้องมานั่งตกลงกันว่า "เราจะฆ่ากันอย่างไรให้มีมารยาท" แต่มันคือฟางเส้นสุดท้ายที่ช่วยรักษาความเป็นคนเอาไว้ท่ามกลางสมรภูมิ กฎเกณฑ์เหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นจากความโลภสวຍ แต่ถูกกลั่นออกมาจากบทเรียนราคาแพงและซากศพนับไม่ถ้วนในอดีต

คำถามคือ ใครเป็นคนเริ่มกำหนดกติกาเหล่านี้ และทำไมทุกคนถึงต้องยอมรับข้อตกลงร่วมกัน ทั้งที่เป้าหมายสูงสุดของสงครามคือชัยชนะ ท้ายที่สุดแล้ว แม้กระสุนปืนจะไม่มีตาและพร้อมเจาะทะลุทุกอย่างที่ขวางหน้า แต่คนเหนียวไถ่ยอมมีสิทธิ์เลือกเสมอ ที่จะหันปากกระบอกปืนไปทางไหน และใครคือคนที่สมควรถูกละเว้น

บทที่ 1 คนมือเปล่า ห้ามแตะ

*กระสุนปืนไม่มีตา แต่คนเหินยวไทม์มีสิทธิ์เลือกเสมอว่าจะเล็งไปที่
ใคร*

ซากปรักหักพังของตึกรามบ้านช่องทอดเงายาวเหยียดไปตามถนนที่เคยพลุกพล่าน ผู้คน
ควั่นยังคงลอยคลุ้งในอากาศสีเทาหม่น เสียงรongsเท้าบูตทหารกระทบพื้นคอนกรีตแตก
เป็นจังหวะหนักแน่น ท่ามกลางความพินาสนี้ กฎเหล็กข้อเดียวที่ทุกคนต้องจำให้ขึ้นใจ
คือการเอาชีวิตรอดโดยไม่ล้ำเส้นที่มองไม่เห็น

ท่ามกลางซากปรักหักพังและกลิ่นควันปืนที่ลอยคลุ้ง กฎของการเอาชีวิตรอด อาจมีมากมายนับไม่ถ้วน แต่มีเพียงกฎข้อเดียวที่เป็นดั่งเส้นแบ่งระหว่างมนุษย์ กับปีศาจ นั่นคือกฎข้อแรกและสำคัญที่สุดของสงคราม ไม่ว่าคุณจะอยู่ฝ่ายไหน หรือถืออาวุธชนิดใดอยู่ในมือ สิ่งที่ต้องจำให้ขึ้นใจคือการละเว้นผู้บริสุทธิ์ ชาวบ้านตาสีตาสาที่ทำมาหากินไปวันๆ คนแก่ที่ไร้เรี่ยวแรงจะวิ่งหนี และ ผู้หญิงที่ไม่มีอาวุธ พวกเขาไม่ใช่ส่วนหนึ่งของความขัดแย้งนี้ การลั่นไกใส่คนที่ ไม่มีทางสู้ไม่ใช่ความกล้าหาญ แต่เป็นความซื่อฉลาดที่น่ารังเกียจที่สุด

•

"พลเรือนไม่ใช่เป้าซ้อมยิงปืน กฎข้อนี้ไม่มี ข้อยกเว้น"

•

ทหารที่แท้จริงย่อมรู้ดีว่ากระสุนทุกนัดมีราคา และเป้าหมายของมันคือศัตรูที่ ถืออาวุธพร้อมจะปลิดชีพคุณ ไม่ใช่ชาวบ้านที่กำลังกอดลูกน้อยด้วยความหวาดกลัว การรักษากฎข้อนี้ในยามที่บ้านเมืองไร้ข้อแปะเป็นเรื่องยาก บางครั้งความหวาดระแวงก็ทำให้คนเราน้ำมีดตามัว มองเห็นทุกสิ่งที่ เคลื่อนไหวเป็นภัยคุกคามไปเสียหมด แต่ถ้าเรายอมละทิ้งกฎข้อนี้ไป เราก็ไม่ ต่างอะไรกับสัตว์ร้ายที่กระหายเลือด เมื่อก้าวเท้าเดินลึกเข้าไปในเมืองที่ เต็มไปด้วยอันตรายแห่งนี้ คุณจะได้เห็นว่ามีใช้ทุกคนที่ยังคงยึดถือ ความเป็นมนุษย์เอาไว้ ท่ามกลางเสียงรongsเท้าบูตที่ย่ำเข้ามาใกล้ บททดสอบที่ แท้จริงกำลังจะเริ่มต้นขึ้น

กฎเหล็กที่แยกคนนอกออกจากไฟสงคราม

ในทุกสมรภูมิเดือด คำว่า "คนนอก" ไม่ได้หมายถึงเพียงผู้ที่ไม่ได้จับอาวุธ แต่คือเส้นแบ่งทางศีลธรรมสุดท้ายที่เหนียวรั้งไม่ให้มนุษย์กลายเป็นปีศาจ กฎข้อนี้ถูกตั้งขึ้นเพื่อขีดเส้นคั่นกลางอย่างชัดเจนระหว่างความขัดแย้งและการสังหารหมู่

การแยกแยะบุคคลในสนามรบถือเป็นหัวใจสำคัญของกฎการปะทะ

- ผู้ที่เกี่ยวข้องกับสงคราม คือทหาร กองกำลังติดอาวุธ หรือบุคคลใดก็ตามที่แสดงเจตนาและกระทำการอันเป็นภัยคุกคามโดยตรง บุคคลกลุ่มนี้ถือเป็นเป้าหมายทางทหารที่สามารถทำการปะทะได้ตามความจำเป็น
- ผู้บริสุทธิ์ที่ต้องได้รับการปกป้อง คือพลเรือนทั่วไป เด็ก ผู้สูงอายุ รวมถึงผู้บาดเจ็บที่หมดทางสู้ พวกเขาเป็นคนนอกที่ไม่มีส่วนรู้เห็นกับความขัดแย้ง การพุ่งเป้าโจมตีหรือทำอันตรายต่อคนกลุ่มนี้ถือเป็นการละเมิดกฎต้องห้ามขั้นร้ายแรง

แม้กฎจะระบุไว้อย่างชัดเจน แต่ในความเป็นจริง ท่ามกลางฝุ่นควันและเสียงปืน การแยกแยะกลับทำได้ยากยิ่ง สถานการณ์ในเมืองตอนนี้ตึงเครียดจนถึงขีดสุด กลิ่นอายของความตายลอยปะปนอยู่ในอากาศ ทุกย่างก้าวเต็มไปด้วยความหวาดระแวง เมื่อกองกำลังทหารเริ่มเคลื่อนพลเข้ามาใกล้เขตที่พักอาศัย การเผชิญหน้าที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงกำลังจะเริ่มขึ้น

ร่องรอยแห่งความสูญเสีย

ท่ามกลางเสียงปืนและไฟสงคราม สิ่งที่เราบางส่วนที่สูญหายไปไม่ใช่เป้าหมายทางทหาร แต่เป็นชีวิตของพลเรือนบริสุทธิ์ที่ต้องสูญเสียทุกสิ่ง รอยขาดบนตุ๊กตาดูตัวนี้คือ พยานเงียบที่สะท้อนถึงวัยเยาว์และความสงบสุขที่ถูกพรากไปตลอดกาล

SAMPLE VERSION

This is a sample version.

Only the first few pages are included.

Purchase the full version
to access all content.